

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

נשא

נשיאת כפים היו"ט והיו"כ

כתב הרמ"א קכ"ח מ"ד ואפילו ביר"ט אין נושאים כפים אלא בתפלת מוסף שיוצאים אז מבהכ"נ וישמחו בשמחת יו"ט וכו' ויר"כ נושאים בו כפים כמו ביר"ט ויש מקומות שנושאים בו כפים בנעילה ויש מקומות אפילו בשחרית.

והנה מה דאין נ"כ אלא ביר"ט כבר האריכו בטעם המנהג וע' בב"י. והרמ"א כתב שם הטעם משום דאז שרויים בשמחה. ובמהר"ל סוף הל' יו"ט כתב מחבר הספר הר"ר זלמן דבימי מהר"ל היה נ"כ בשחרית, וכתב הר"ר זלמן דלא ידע מאין המנהג שראה מחדש באלו ארצות שאין עולים בשחרית כלל. ולזה כתב הרמ"א הנ"ל משום שיוצאים אז מבהכ"נ וישמחו בשמחת יו"ט.

ובלבוש כתב הטעם דנ"כ ביר"כ משום ששמחים בכפרה, ומבוא במ"ב קכ"ח קס"ו. (וע"ע שע"ת ש"ד ח' שהיה ראוי שיהיה יו"ט וסעודה ביר"כ משום שמחת הכפרה, ומעביר שמחה זו לערב יו"כ, וזה כסברת הלבוש). ולפי הרמ"א לכא' אין טעם שיהא דוקא במוסף ולא בשחרית, ונראה דזהו שכתב הרמ"א דיש מקומות שנ"כ אפילו בשחרית. והרמ"א כתב דיש מקומות שנושאים בו כפים בנעילה, ולכא' פשוט משום שמחת כפרה כמ"ש הלבוש. וע"ע שו"ת ח"ס אר"ח סוס"י כ"ב דמעשים בכל יום באשכנז שיש נשיאת כפים שחרית מוסף ונעילה (וקאי שם לענין ברכה ג' פעמים ביום אם יש נ"כ בג' תפלות).

וטעם המקומות דאין נושאים כפים בנעילה, פי' בב"ח וא"ר תרכ"ג מפני שכמה פעמים נמשך סיום התפלה עד הלילה לפיכך נהגו שלא לישא כפים בשום פעם. ובשעה"צ שם הביא מביאור הגר"א שכתב הטעם דהוא כמו שחרית וגם בו הלא לא נהגו לישא כפים. ואמת הוא דאנו נוהגים שאין נ"כ בשחרית ביר"כ, אכן ברמ"א קכ"ח משמע דשני המנהגים אין תולים זה בזה, ואפילו הנוהגים שיש נ"כ בש"ח חרית מ"מ יש שנהגו דאין נ"כ בנעילה, ובהו ע"כ הטעם כמ"ש הב"ח וא"ר. וכן מפורש בד"מ תר"כ שהביא מס' מנהגים שיש נ"כ בשחרית, ובסי' תרכ"ג הביא הד"מ מס' מנהגים שאין נ"כ בנעילה, וע"כ כנ"ל.

(ובעיקר דברי הגר"א הרי לא נתן טעם אמאי אין נ"כ בשחרית ביר"כ, והרמ"א בסי' קכ"ח ג"כ לא נתן טעם לזה, וקצ"ע דהגר"א תלי תניא בדלא תניא).

ועכ"פ מבואר ברמ"א הנ"ל דיש מקומות שנ"כ גם בחו"ל בנעילה, ובב"ח וא"ר מבואר דטעם מקומות שאין נ"כ מפני שכמה פעמים נמשך סיום התפלה עד הלילה לפיכך נהגו שלא לישא כפים בשום פעם. ובהו לכא' אין נ"מ בין א"י וחו"ל. ונמצא דהא דמנהג א"י שיש נ"כ בנעילה אין זה

continued on next page בשבילי הלכה

הזה, עולם הבא בוודאי, עולם הבא זה עוד יותר, אין לנו מושג בעולם הבא שלהם, אבל גם בעולם הזה, החיים הכי מאושרים זוכים אלו שתומכים. שיזכו אלו שיתרמו עכשיו לשיבת מיר בעזרת השם, שנשמע בשורות טובות וסייעתא דשמיא לכל מה שצריך.

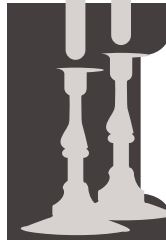
גיליון שבועי
לתלמידי, הוגרי
וידידי ועיבת מיר

בית
מדרש

בשבילי הפרשה
יעיבת מיר ירושלים

551

זמני כניסת העבת

Baltimore, MD.....	8:09	Manchester, UK.....	9:13
Brooklyn, NY.....	8:03	Monsey, NY.....	8:05
Chicago, IL.....	7:59	Montreal, Quebec.....	8:18
Houston, Texas.....	7:59	Passaic, NJ.....	8:04
Johannesburg, S. Africa.....	5:05	Toronto, Ontario.....	8:35
Lakewood/Deal, NJ.....	8:02	Yerushalayim.....	7:05
London, UK.....	8:53	Zurich, Switzerland.....	8:57
Los Angeles, CA.....	7:41		

שלם" ציווי מיוחד הוא על הכהנים בזמן של אהבה, ומתוך אהבה יוצאת הברכה, ועושים ברכה על ענין האהבה שמצווים. והנה באהבת הבריות מצווים כל ישראל, אבל על כהנים יש דין מיוחד באהבת הבריות באופן שתצא מזה ברכה לעם ישראל. [ועיין בתנחומא בס"א: "אמור מלא ונקוד פת"ח" לומר שצריך אדם ליתן שלום לחב"ו בפה "מלא"].

מזן המשגיח הגאון הרב ירוחם ליוואוץ זצלה"ה
נלב"ע י"ח בסיון תרצ"ו

כה תקרכו את בני ישראל אמור להם (ו, כג)

רש"י: אמור - מלא, לא תבר כם בחפזון ובהלות אלא בכוונה ובלב שלם.

בברכת כהנים מברכים הכהנים "וציוונו לברך את עמו ישראל באהבה". ואפשר כי מכאן הוא המקור על ציווי של אהבה, (עיין מג"א אר"ח קכח, יח) הוא ענין של "אמור מלא" - ר"ב

דווקא לממלכת התורה מיר מנסה היה"ר להכריע

בליל הושענא רבה האזין רון בחייו של מן ראש הישיבה הגאון הרב נתן צבי פינקל זצלה"ה, נכנס לבקרו מן ראש ישיבת פוניבז' הגאון הרב גרשון אדלשטיין זצלה"ה.

ביודעו את מצבה הכלכלית הקשה של הישיבה באותם ימים, ועד כמה הדבר כואב לרבינו, ציטט מן הגרי"ג זצ"ל את דברי הרמב"ם (שמונה פרקים פ"ה) על המשנה "וכל מעשיך יהיו לשם שמים" (אבות פ"ב מ"ב) שמי שישן או עושה את שאר צרכי העולם הזה לשם שמים, יש לו שכר כאילו למד תורה. והוסיף: ברור שמי שעוסק בהחזקת עם ישראל בכל כוחו, יש בידו את הזכות של כל עם ישראל.

רבינו שמע זאת ונאנח אנחה עמוקה מעומק ליבו. הוא סיפר על המצב הכלכלי הקשה של הישיבה הק'.

השיב הגרי"ג זצ"ל: תורה נקנית בייסורים, וכנראה שכשאינן ייסורים חסר בתורה. וברור שדווקא מקום תורה גדול ועצום כממלכת מיר המעטיירה, דווקא הוא מפריע ליצוה"ר, שמנסה בכל דרך להפריע. בכל נפשך

דברים שנשא מן רה"י הגאון הרב גרשון אדלשטיין זצלה"ה לכבוד מעמד לה' גדילה ולהאדירה' שהתקיים לטובת הישיבה

דברי רבותינו

דברי הימים

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

משום השנוי בין א"י וחז"ל בכל יום חול אלא דבא"י נהגו כאותם שנוהגים שיש נ"כ בנעילה גם בחז"ל.

וע' ב"י ריש תרכ"ג מהגה"מ סוף שביתת עשור על מהר"ם שאמר פזמונים אחר שמר"ע כדי לה- ספיק נ"כ לפני הלילה (וע"ש ב"י לדידן דמפשינן טובא ברחמי), והיינו בזה"ז שרוצים לומר תחנר נים בנעילה)

וע' ד"מ ומג"א דמהר"ל התיר נ"כ בלילה דהוי כאימורין דקרב בלילה אם הקרבן ביום. וכתב ד"מ מנהג דידן שאין נ"כ.

||| ||| ||| |||

הערות ותגובות בלשה"ק או באנגלית יתקבלו ברצון
במייל bishvilleihalacha@themir.org

אחר מיטתו של מרן גדול הדור זצוק"ל

הרבים נתבונן בכמה מקצות דרכיו ונלמד מהם מושגים בדרך העולה בית ה'.

דוד המלך ע"ה אומר ה' לא גבה לבי ולא רמו עיני ולא הלכתי בגדולות ובנפלאות ממני, והנה יש להבין מה הכוונה ב"לא הלכתי בגדולות ובנפלאות ממני", וגם מה שבח יש בדבר, ועי' בחז"ל. ובפשוט הכוונה שיש שחיהם רצופים במעשים גדולים ונעלים מעבר לכחם, ובוודאי שגם בזה יש שבח גדול, אך כנראה שסוף סוף אי אפשר להתמיד בהם. וע"ז אמר דוד המלך, שאני אין כן דרכי כי לא הלכתי בגדולות ובנפלאות ממני, אלא אדרבא הלכתי עם כחותי, אכן הלכתי בהם כן כל ימי בבחינת בת ק' כבת כ' וכולם שווים לטובה.

והרי זה ה' בפיו כל הימים, שכל אחד ילמד "לפי טבעו" וילמד כפי הבנתו, כל אחד לפי דרגה דיליה וכך יגדל, ולכא'ו' היה בזה מן החידוש, כי לכאורה ה' מקום לחשוב כי אדרבא כדאי לנסות לקפוץ ולעשות מעשים נוראים להשיג מעלות שמתאימות לבעלי כוחות גדולים. אכן זה תורת רבי גרשון, לא הלכתי בגדולות ובנפלאות ממני. ויש להוסיף, דכנראה דכ"ז הוא כתולדה מה' לא גבה ליבי ולא רמו עיני, ולא הלכתי בגדר לות ובנפלאות ממני [והי' זה סעיף ממעלת הענווה של ר' גרשון זצ"ל]. אכן כאן המקום להוסיף ולומר שעוד כלל ה' בתורת ר' גרשון, כי מי שראה את הנהגתו ואורחות חייו, ה' משתומם ומתפעל ממטבע שכולם שווים לטובה שנקט בה, כל יום דומה לחבירו, ודין שבת כדין יום חול, עד שגם בימי בין הזמרים אומרים שיעורים קבועים, וזה היה רצון החיים שלו, להתמיד בהנהגה בעקביות ללא שינוי. ואדרבא, דומה שזה סוד גדלותו, שגם בלי "הלכתי בגדולות ובנפלאות ממני" אלא שהלך ישר כמו שעשאו אלקים, ורק שדבק בדרכו לגמרי כל חייו, בזה עצמו עלה ונתער לה למדרגה עילאית.

והמעמיק ה' מבחין שהיה זה קו נוסף באישיותו, שלא ה' מושפע ומתפעל משום מאורעות ומצבים מתחדשים, וגם לא ממעשים ומפועלי בני אדם, כי אכן לא היה "מושפע" כלל, והי' הולך עם האמת שלו, והיה זה בבחינת מה שאמרו חז"ל על יוסף

באמת אמרו, שכדי לכתוב דברי הערכה על אדם גדול, אין לגשת אל הקודש אלא אם קודמת לכך הכנה יתירה והתבוננות עמוקה ורחבה באורחות חייו, אך נראה כי "הספד" עניינו ודינו אחר, כי ההספד כולל בתוכו גם את גבול גדולתו של הנפטר, וגם את גודל האבידה לדורו, ומה שכתוב ויבא אברהם לספוד לשרה ולבכותה הם שנים שהם אחת. ועל כן בודאי שיגדל המספד בימי הבכי.

והנה אור גדול האיר רבי גרשון זצ"ל במי שנתו ובתורתו שהנחיל לתלמידיו רבות בשרים, אך דומה שבעצם אורחות חייו הנחיל לדורו מושגים נעלים שבאמת הם "מושגים של ר' גרשון", אך מעתה הם אמורים להיות מושגים של כל הדור כולו. כי בעצם מציאותו לימד את בני דורו איך יהודי צריך להתנהג ולהיראות, וביותר איך צריכים לחשוב, ומהו המבט הנכון בכל שטחי החיים.

והנה בחז"ל איתא גדולה שימושה יותר מלימודה, והנה משנסתלק ר' גרשון הרי את ה"לימודה" של תורתו נוכל להמשיך בעזרת כתביו וספריו, אך כיצד נקיים עוד את "גדולה שמושה", אכן נראה שמצינו בחז"ל על יוסף "שנראה לו דמות דיוקנו של אביו", ונראה שה"דמות דיוקנו של אביו" זהו בגדר "גדול שימושה", וזה בדידו לעשות, להעלות דמות דיוקנו ולהמשיך לילך לאורו, ולחיות לפי ה"מושגים של ר' גרשון".

והנה הזמן קצר מלהתבונן במושגים שטבע רבי גרשון זצ"ל בעולמו, אך יש לדעת שב"רובם אין הם מושגים חדשים כלל ועיקר, אך עצם זה שראינו בעינינו איך שאדם גדול תמצית חייו וכל עניינו זה להשתדל לטובת חברו, ולא עוד אלא שלא קיים אצלו המטר בע של 'חייך קודמים', כי בעצם הוא כמאן דליתא, ומקדיש שעות רבות ויקרות להאיר פנים לכל אדם באשר הוא. ומאידך רואים בעליל כמה הוא דבק בתורה ויקר לו כל רגע, והרי ברור לנו תמיד שלא להסיח דעת מדברי תורה, הרי כל הדור כולו קונה לו מושגים בדבקות בתורה, ובצד זה דבקות בבין אדם לחברו. וגם כשרואים בחוש חיים של פשטות ענווה ואמת, מעתה שוב נחקק בנו המושג דמאי דפשיט טפי מעלי טפי, וכן הוא במושגים רבים בכל שטחי החיים. ולטובת

הצדיק "יוסף ה' במצרים", וברש"י: להודיע צדקתו של יוסף, הוא יוסף הרועה את צאן אביו, הוא יוסף שהי' במצרים ונעשה מלך ועומד בצדקו. ומתוך לשון חז"ל נראה שהי' וונה שלא ה' משתנה ומושפע משום מצב, והי' שוה בעיניו עת שהי' רועה צאן לעת שנעשה מלך, ובהנהגה זו הרי פשוט שכולן שווים לטובה ללא שינוי.

וכאן מתנשא לעין כל מש"א חז"ל על יעקב אבינו, נאמר "ויוותר יעקב לבדו", הקב"ה כתיב בו ונשגב ד' לבדו, אף יעקב ויוותר יעקב לבדו, (ועי' בד' רבינו ירוחם זצ"ל בכ"מ) וענין "לבדו" הוא שאינו כחלק מהכלל, וגם שמעלותיו הם לא כחלק ממעלות הכלל, אלא שכל עניינו ומעלותיו אינם אלא משל עצמו, (וכלשון חז"ל על אלקנה (ריש שמואל) וכל עילוי לא ה' אלא משל עצמו) וכל דעותיו ועקרונותיו הם מה שהחליט בדעתו, ואפי' אם יהי' בבחינת שכל העולם כולו מעבר אחד הרי הוא מעבר אחר, ואכן זה ה' מעלת אברהם שנקרא "אברהם העברי", וכך ממש ה' מדרגת ר' גרשון זצ"ל, שהי' מעין מה שנאמר על יעקב ויוותר יעקב "לבדו", כי ה' "לבדו" בדעותיו ובהנהגתו, ולא הי' "מושפע" כלל עד כדי שאפי' שכל העולם כלו מעבר אחד הוא מעבר אחר.

וכמה הראה במאורעות חייו, איך שהוא דבק ונוהג בפועל ממש במה שהוא למד

הגאון הרב צבי פרצוביץ שליט"א

מעדן עצמו כתולעת, וכשהי' יוצא למלחמה לבש עוז וכביכול אין בו כח של "מעדן עצמו כתולעת", ואין לך גבורה כהמולך על עצמו. והנה כן הי' רבי גרשון זצ"ל, שהי' כלו רחום וחנון, משים עצמו כשיריים ומעדן עצמו כתולעת, וכן הי' כל ימיו, עד שבעשרים השנה האחרונות, משדורו הי' צריך לו, נתגלה כחו ולבש כח ועוז ומקשה עצמו כעץ, ונהי' לעדינו העצני, שכשהי' עוסק בתורה הי' מעדן עצמו כתולעת, וכשהי' יוצא למלחמה הי' מקשה עצמו כעץ, ואין לך גבורה כגבורה הזאת, הנה לנו דמות דיוקנו והיא מלמדת ומכה כל קודקודינו למען נגדל ונעשה רצון קוננו להגדיל תורה ולהאדירה.

מעבר אחר, הוא והאמת עמו בכל מקום ומקום, ולימוד המוסר הוא משאת חייו ודבריו, ואין הוא "מושפע" מאלו שנאשו מן המוסר, כי הוא לבדו, ואינו מושפע כלל.

טרם נכלה לדבר יש להזכיר משא"ל במע"ק ט"ז ב' על מש"נ "אלה שמות הגבורים אשר לדוד הוא עדינו העצני" כשהיה יושב ועוסק בתורה הי' מעדן עצמו כתולעת וכשהיה יוצא למלחמה היה מקשה עצמו כעץ, ומבואר בזה שהי' לדוד המלך שני כחות כאחת, שהי' בו כח "עדינו" – שהיה מעדן עצמו, וכן הי' בו כח "העצני" שהי' מקשה עצמו כעץ, וזו הי' גבורתו, שכשהי' עוסק בתורה כביכול אין בו כלל כח של "מקשה עצמו כעץ" והוא כולו

ולימד, והראה בפועל כמה צריך לוותר, וגם כשהי' נראה לעיניים כאילו הוא מוותר על עתיד גדול של ציבור שלם, ומעמיד בסכנה גדולה את עצם קיומם, אך הוא הולך עם האמת שלו, והולך עם דרך הויתור אפי' במקום שנראה צד הפסד גדול, וכביכול שכל העולם עומד במקום אחד ואומר לא זו הדרך, אכן הוא "לבדו" אינו מתפעל מדעות אחרות ומקובלות, לא שת לבו ל"מה יאמרו", ואדרבא ה' עמו וכל אשר יעשה יצליח.

והנה כן הנהגתו בדרכי החיזוק, שכל העולם כלו מעבר אחד, וכבר עשרות בשנים נואשו מלדבר אודות לימוד המוסר, עד שכבר לא הי' זה מן הכבוד לדבר על כך, אולם ר' גרשון

Parashas
Naso

PARSHA PREVIEW

Below is an English adaptation of this weeks'
Parsha Preview which can be heard live every
Wednesday at 2:15 PM

A New View of Self

Harav Hagaon Yosef Elefant Shlita

At the end of the nazir's term of nezirus, he must come to the Ohel Moed and bring a korban, as the passuk says, וְזָאת תּוֹרַת הַנָּזִיר בַּיּוֹם, מֵלֵאָת יָמֵי נִזְרוֹ וַיָּבִיֵא אֹתוֹ אֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד. Noting the unusual wording וַיָּבִיֵא אֹתוֹ, Rashi comments, וַיָּבִיֵא אֹתוֹ – he will bring himself. How does a person bring himself? Why didn't the passuk simply say, וַיָּבֹא – he will come to the Ohel Moed, rather than saying that he will bring himself?

The Meshech Chochmah offers a remarkable insight. A person becomes a nazir, he says, because he is struggling with some desire and wants to achieve a certain level of sanctity or overcome a particular tendency. But for how long should a person be a nazir? Now, the basic term of nezirus is 30 days, but that's not written explicitly in the Torah; it's derived from a derashah. According to the Meshech Chochmah, there is a different way of gauging when a person's term of nezirus has accomplished its goal. As long as a person identifies with his desires and negative middos, he and his yetzer hara are one. The purpose of his nezirus is achieved when he is able to view himself in third person, and see himself from the outside, driving a wedge between himself and his yetzer hara and recognizing that there is something to him besides his yetzer hara.

In this vein, Rav Wolbe writes that a person is not merely a collection of desires, impulses, and bad middos; there is also a part of us that is pure and holy.

When a person is able to separate himself from his base tendencies, even if he hasn't yet managed to rectify those tendencies, then he is capable of וַיָּבִיֵא אֹתוֹ – bringing himself, as a third party, and then he has achieved the goal

of nezirus. He may not have worked through all his problems yet, but that is not the purpose of nezirus. Nezirus is meant to bring a person to a point where he can look at himself from the outside and understand that there's my yetzer hara, and there's me. I exist over and beyond my desires and urges.

But even when a person undertakes a small kabbalah of a 30-day nezirus, he has already driven a wedge between himself and his yetzer hara. He has identified that there's something to him more than his yetzer hara.

Who's Doing the Bringing?

The Sforno offers a similar explanation of the concept of וַיָּבִיֵא אֹתוֹ, noting first that in a number of situations, the Torah stresses that a person does not bring himself. Regarding the sotah, the Torah says, וְהָבִיֵא הָאִישׁ אֶת אִשְׁתּוֹ אֵלַי, וְהָכִיֵּן – the husband brings his wife to the Kohen. Regarding a metzora, the Torah says, וְהוֹבִיֵא אֹתוֹ אֵלַי – he will be brought to the Kohen. And regarding an eved ivri whose ear is pierced, the Torah says, וְהָגִישׁוּ אֹדְנָיו – his master brings him. Why can't these people go themselves? Can't the metzora order a taxi and go to the Kohen? Why does he have to be brought?

The Sforno explains this with the principle that "a prisoner cannot free himself from prison." When a person falls into some sort of spiritual rut and wants to extricate himself from that state, he cannot climb out of it alone. In order to experience a renewal, he needs to be helped by someone who's in a better spiritual state than he is. The metzora, the sotah, and the eved must be brought by someone else, because they can't get out of their lowly state

by themselves.

The nazir, however, is different. The Torah stresses that he can bring himself. Why? The Sforno says something incredible: אמנם בנזיר אשר יחודש בו גילוח ובו יהפך לאיש אחר אין נכבד ממנו שיביאהו אבל הוא יביא את עצמו. The nazir transforms himself into a completely different person, so there is no person more qualified than he to bring him to the Beis Hamikdash.

The Sforno's insight is similar to that of the Meshech Chochmah, because he is saying that יביא אתו means that the new you is bringing the old you, which is also a form of looking at yourself as a third party.

What's striking is that the amount of time it takes to become a different person does not have to be not very significant. The basic term of nezirus is 30 days, and all it involves is a small kabbalah: not drinking wine, not cutting any hair, not becoming tamei meis.

The Baal Haturim makes an astounding statement. He says the reason that a nazir may not visit a cemetery is that since he is holy, he might just receive ruach hakodesh while in the cemetery, and then it will appear as though he is dover el hameisim, communicating with the dead.

All the nazir did was commit to a relatively minor, -30day undertaking – yet that suffices for him to become a candidate for ruach hakodesh. And, as the Sforno says, such a person is already an ish acher.

The Pinnacle of Nezirus

The concept described by the Sforno and Meshech Chochmah is actually expressed clearly in the Gemara's account (Nedarim 9) of the one time Shimon Hatzaddik ate from the korban of a nazir. This nazir was unusually handsome. When Shimon Hatzaddik asked him why he had become a nazir, he explained that he was a shepherd for his father, and when he went to draw water from

the spring, he saw his reflection in the water, and the yetzer hara jumped on him and tempted him to sin. "I told the yetzer hara, 'Rasha! Why are you mixing in and haughtily claiming a world that's not yours?'"

It's not clear exactly what about this nazir's narrative spurred Shimon Hatzaddik to eat from his korban, but the Pachad Yitzchok points to a very telling aspect of the story. When this nazir saw his reflection in the water, his yetzer hara threatened to engulf him, and he responded by addressing his yetzer hara: "Rasha!" But it was he who saw his reflection and felt tempted by his yetzer hara, so really he should have been addressing himself! Why was he addressing the yetzer hara as an outsider?

This nazir came to an incredible realization: The yetzer hara IS an outsider. He was talking to himself, but addressing the yetzer hara part of himself as a third party: There's me, and there's my yetzer hara. He identified the force that was causing him to experience temptation as the yetzer hara, and he was able to address the yetzer hara as something external to himself, driving a wedge between himself and the yetzer hara. When a person is able to speak to the yetzer hara as an outsider, it means he has the awareness that not everything he thinks he wants is really what he wants; it might just be the yetzer hara's convincing him that he wants it.

Understanding that there's me, and there's my yetzer hara, is precisely the goal of becoming a nazir, so this nazir achieved the true purpose of nezirus. He became an ish acher, viewing himself as a pure, holy individual, not merely a collection of desires and bad middos.

Even if a person hasn't yet managed to fix all his negative tendencies, the ability to recognize that he exists independently of the yetzer hara represents the pinnacle of nezirus: יביא אתו

Gut Shabbos.